

Santiago Díaz

VRAH BEZ OBĚTI

THRILLER

Nejzapeklilější vražda v dějinách
země stále čeká na objasnění...

VRAH BEZ OBĚTI

Poznámka autora:

Mnohá jména a místa zmiňovaná v tomto románu jsou skutečná, veškeré popisované situace (vyjma veřejně známých událostí, které se odehrály mezi listopadem 1992 a lednem 1993, soudního procesu konaného v květnu a červnu 1997 a rozsudku SAP V 2157/1997 vyneseného 5. září 1997) jsou smyšlené. Myšlenkové pochody a pocity stále žijících osob, jež mají s případem nějakou souvislost, jsou popsány v psychologických zprávách a policejních spisech nebo je tyto osoby vyjádřily v rozhovorech do médií či během samotného soudního procesu.

© 2022, Santiago Díaz Cortés

Translated from the original edition of Penguin Random House

Grupo Editorial S.A.U., Barcelona, 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Castañeda Rodríguez, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-2449-

Santiago Díaz

VRAH BEZ OBĚTI

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

VENDETA

Mé matce

*V dějinách lidstva se střídají pouze zrůdy
a oběti. Nebo svědkové.*

CHUCK PALAHNIUK, RANT:
An Oral Biography of Buster Casey

1. ČÁST

1.

TĚHOTENSTVÍ OBRÁTÍ KAŽDÉ ŽENĚ život naruby. Zvlášť když se jedná o těhotenství nechtěné. Zvlášť když žena nemá stálého partnera. A zvlášť když nastávající matka trpí obsedantně kompulzivní poruchou, kvůli níž má mimo jiné panický strach z bakterií, virů a sebemenšího nepořádku kolem sebe, ať už skutečného, či domnělého. A miminko je toho všeho zárukou. To je přesně případ Indiry Ramosové, inspektorky z oddělení vražd.

Indira šokovaně zírá na právě provedený těhotenský test. Roztřesenou rukou ho položí na umyvadlo a znovu si pozorně přečte příbalový leták – co když je výrobce náramný vtipálek a pozitivní výsledek testu ve skutečnosti znamená, že Indira může být v klidu, že se určitě brzy dostaví menstruace? Přiložený návod však hovoří jasně, není pochyb.

Když je Indira vystavena extrémnímu stresu, obvykle začne v zátylku pociťovat nával horkosti a po zádech jí začnou stékat čůrky potu. Zanedlouho se přidá bušení srdce, pocit dušnosti, silný tlak na hrudi, třes celého těla a závrať, vedoucí – pokud není včas zkrocena – k mdlobám. Indira se posadí na záchodovou mísu, aby předešla riziku, že upadne do bezvědomí a rozrazí si hlavu o umyvadlo, a snaží se situaci zvládnout pomocí speciálních cvičení, která ji naučil psycholog.

Po patnácti minutách překoná krizovou fázi, nicméně hyperventilace jí přivodila stav jakési opilosti. S námahou vstane a opláchne si obličej studenou vodou. S odporem se podívá na kapky stékající po zrcadle a ani se je nepokouší otřít, natolik je vyvedená z míry. Jindy nepředstavitelná věc. Pohledem sklouzne na jasně pozitivní těhotenský test.

„Ty brdřo, jsem dobrá, že jsem se trefila.“

Než se vyspala se svým zástupcem Ivánem Morenem, neměla pět let styk s mužem. A slovem *styk* nemá na mysli jen ten pohlavní, nýbrž jakýkoli kontakt bez použití latexových rukavic. Před mnoha lety navštívil policejní stanici, na níž Indira působí, jeden politik a během setkání na chodbě inspektorku pozdravil a nečekaně políbil na obě tváře. Indira odskočila jak po zásahu proudem a málem jela na pohotovost, aby jí provedli test pro zjištění bakteriální infekce. Při odchodu zaslechla komisaře, jak se omlouvá slovy: „Neberte to ve zlém. Ona je... zvláštní ženská.“ Tento přívrstek slyšela během svých šestatřiceti let nejčastěji.

Indira a její zástupce Iván Moreno si zpočátku nepadli do noty, možná proto, že Moreno oplýval všemi vlastnostmi, které Indira na mužích nesnášela, nebo snad proto, že před časem udala Morenova nejlepšího přítele (rovněž policistu) za podstrčení falešných důkazů na místo činu a Moreno přísahal, že jí za trest udělá ze života peklo. Nenávist se ovšem leckdy přetaví v lásku. Jednou se jistý drogový boss při domovní prohlídce chystal prohnat Morenovi kulku hlavou, Indira mu v tom zabránila a od té doby se Moreno cítil inspektorce zavázán za záchranu života a začal se na ni dívat jinýma očima. Jejich vztah se po události změnil jak mávnutím kouzelného proutku. Indiře se pozvolna dařilo překonávat propast, v níž se pět let zmítala (jejím spouštěčem byl pád do septiku, když pronásledovala podezřelého, následkem

čehož se její mánie a úzkosti tisíckrát znásobily), až jí jednoho dne psycholog sdělil, že dle jeho názoru je již připravena navazovat vztahy. Ještě ten večer zazvonila u dveří Morenova bytu. Nejdříve si jen tak povídali o případu, na němž zrovna pracovali, pak si dali večeri, sblížili se a stalo se, co se stát mělo. A plod jejich společné noci teď roste v jejím lůně.

Indira vždy uvažovala analyticky, jak v práci, tak v soukromí, tudíž hned sáhne po propisovačce a sepíše si na papír důvody, proč by se měla, či neměla stát matkou. Levou rukou si přidrží pravé zápěstí, aby zmírnila třes, nakreslí vvislou čáru a napíše:

PRO
Budu mít pro koho žít

PROTI
Vše ostatní

Zírá na papír, ani po půl hodině se však nedokáže rozhodnout. I kdyby se srovnala s tak radikální životní změnou (o čemž pochybuje), žádné dítě si podle ní nezaslouží mít takovou matku, jako je ona, matku, která mu nedopřeje klidné dětství uprostřed hraček, nepořádku a velké špíny. Indira si obleče kabát a vyjde z bytu.

„Ani to nezkoušej.“ Psycholog, k němuž inspektorka již několik let dochází, zastoupí své pacientce cestu do ordinace. „Zmiz odsud, Indiro.“

„Adolfo, je to naléhavé,“ řekne Indira.

„To mě nezajímá. Teď na tebe nemám čas, takže běž domů a...“

„Jsem těhotná,“ přeruší ho Indira.

Psycholog na ni šokovaně pohlédne. Jeho nejpozoruhodnější pacientka mu již po několikáté vyrazila dech. Asistentka scénu mlčky pozoruje, začíná si zvykat na zvláštní vztah mezi jejím šéfem a touhle policistkou.

„Počkej chvílku.“

Psycholog se vrátí do ordinace a pár minut nato vyprovází našťavaně se tvářící dámu.

„Vynahradím vám to, Nieves. Příští sezení máte zdarma, co vy na to?“

„Tohle už je vážně moc,“ odpoví dáma nevrle. „Vyprávím vám, jaký jsem měla týden, a neuplyne ani čtvrt hodiny a už mě vyháníte ven.“

„Co takhle dvě sezení zdarma?“

Madam nabídku přijme a se spokojeným výrazem odkráčí.

„Víš to určitě, Indiro?“ zeptá se psycholog, jakmile se zavřou dveře ordinace.

„Udělala jsem si těhotenský test a málem se splašil. Všechno je tvoje vina, Adolfo.“

„Proč?“

„Protože jsi mě vzal na hot dog do toho hnusného pajzlu a opil jsi mě. Pochopitelně jsem pak musela jít k Morenovi domů.“

„Nikdy jsi neslyšela slovo kondom?“

„Nejspíš na ně mám alergii.“

„Teď už nemá cenu se hádat, kdo za to může. Důležité je, co s tím hodláš dělat.“ Adolfo na Indiru pohlédne. „Chceš... si dítě nechat?“

„Nevím... co myslíš ty?“

Psycholog padne do křesílka určeného pacientům, naprosto vyvedený z míry.

„Rozhodnutí je na tobě, Indiro,“ odpoví po krátkém zaváhání. „Musíš si sepsat seznam pro a proti a...“

„Už jsem si ho sepsala a nejsem o nic moudřejší. Potřebuji vědět, jestli bych si v případě, že si dítě nechám, dokázala zvyknout na roli matky.“

„Takové mimino se hodně dlouho počůrává, pokakává a po-
blinkává, občas dostane rýmu a jednou ti ze školy přinese vši.
Víš to, vid’?“

„Panebože...“ Indiře se jen z té představy udělá nevoľno.

„Dobrá zpráva je, že když se jedná o nudle a tělesné tekutiny
vlastního dítěte, dá se to vydržet, to ti říkám z vlastní zkušenosti.
Nevím ale, jestli zrovna ty bys ho kvůli tomu nezavrhl.“

„A co když mě dítě vyléčí?“

„Už jsem zažil leccos... ale bude to spíš stejné, jako když part-
neři procházejí krizí a pořídí si dítě v naději, že jim zachrání
vztah. Skoro nikdy to nepomůže. Když už mluvíme o partner-
ství – hodláš novinu oznámit otci dítěte?“

„Podle toho, jak se rozhodnu. Od chvíle, co jsme se spolu
vyspali, si udržujeme jistý odstup, ale nepopírám, že se mi Iván
líbí... ale taky jedna věc je začít s někým chodit a druhá založit
s tím člověkem rodinu.“

Psycholog zopakuje, že rozhodnutí je jen na Indiře. O hodinu
později Indira odchází z ordinace a neví, co si počít. Chce počkat,
jak dopadne příští osobní setkání s Ivánem Morenem.

2.

PALOMERAS BAJAS V PUENTE DE Vallecas je čtvrť, jejíž obyvatelé s policisty nikdy nespolupracují.

Ulicí Candilejas, vedoucí podél parku, projede dodávka, pak zpomalí a zahne za roh. Kolem jedné lavičky postává hlouček omladiny, kouří trávu a baví se o nedávno vydané videohře. Přestože je dost drahá a ze skupinky pracuje pouze jeden, všichni už hru mají doma.

„Mě sere, že když hraju online, furt mi padá připojení,“ řekne jeden z mladíků.

„Kdyby sis platil internet a nejel na sousedově wifi, měl bys po problémech,“ odpoví další.

„No jo, pan Chytřej a jeho kapitalistický rady...“

Dodávka zastaví asi padesát metrů od hloučku. Chvilku se zdá, že uvnitř někdo štrachá, pak se otevřou zadní dveře a z vozu vypadne objemný pytel na odpad.

„Hele, vyhazujte si odpadky u vás!“ zahaleká nejvyšší z chlapců.

„Drž hubu, kreténe!“ okřikne ho další s jointem v ruce. „Nevidíš, že to nejsou odpadky?“

Dodávka se rozjede a plnou rychlostí mizí v dáli. Chlapci jdou blíž, zvědaví, co tu posádka vozu vyhodila – vždyť se ještě

ani nesetmělo! Sotva natrhnou kus pytle, vykoukne ruka plná vpichů od jehel.

„Ty vole!“ vykřikne vysoký mladík a odskočí.

„To je náká smažka!“ ukáže další kluk na vpichy. „Má ruku jak cedník.“

Jeden z uniformovaných policistů, kteří dorazili na místo, vyslýchá na protějším chodníku skupinku chlapců, která tělo našla.

„Určitě jste si nevšimli, kdo ten pytel vyhodil?“

„Dyť vám říkám, že ne. Šli jsme do školy a najednou jsme uviděli mrtvolu.“

Policista na ně pochybovačně pohlédne. „Do školy v sedm večer?“

Chlapci pokrčí rameny. Policista ví, že z nich víc nedostane, a vytáhne notes.

„Vaše jména?“

U pytle s tělem stojí další tři uniformovaní policisté a čekají na příjezd kolegů z oddělení vražd a z forenzního týmu. Jeden z policistů si prohlíží obličej mrtvoly – je mu povědomý i přesto, že je obludně oteklý. Oběť zřejmě někdo zbil.

„Sakra, já toho chláпка odněkud znám.“

Začne mrtvolu šacovat.

„Co blbneš?“ ozve se kolega. „Vždyť kontaminuješ místo činu!“

„Tady ho nezabili, jen vyhodili z auta. Navíc mám ruka-vice.“

Šacuje tělo dál, až najde peněženku. Peníze a platební karty chybí, zůstala v ní ale propadlá klubová karta Atlética Madrid. Policista si přečte jméno na kartě a všechno mu dojde.

„Do prdele! To je Daniel Rubio!“

„Kdo?“

„Daniel Rubio, policajt z protidrogového, kterýho udala ta svinská inspektorka kvůli tomu, že podstrčil falešný důkazy v jednom drogovém doupěti v Lavapiés.“

Kolegové si prohlížejí obličej mrtvoly, nic nechápou.

„Nevypadá jako polda.“

„Je to určitě on,“ řekne policista přesvědčeně. „Pamatuju si, že u nás na stanici se nemluvilo o ničem jiném. Pár lidí si tu udavačskou inspektorku chtělo podat. Myslím, že se jmenovala Indira Ramosová.“

3.

NA STOLE V ZASEDAČCE LEŽÍ několik táců s chlebičky, nenačaté pytlíky chipsů, sklenice nakládané zeleniny a nápoje všeho druhu. Zástupci inspektorky Iván Moreno a María Ortegová konečně uzavřeli případ, na němž uplynulý měsíc pracovali, a teď spolu s kolegy sledují televizi. Ve zprávách mluví o agresivním viru, který si v Číně vyžádal již mnoho obětí. Panují obavy, že pronikne do ostatních zemí světa.

„To snad není možný. Čínani nám nejspíš pěkně zavaří,“ ozve se jeden praporčík.

„Nesýčkujte, nic se nestane. Virus snad zůstane v Asii.“

„To doufám, protože jinak jsme v háji. A to jenom proto, že v Číně žerou všechno, co se namane,“ prohlásí jiný policista v uniformě. „Měli byste vidět, co si dávají k snídani v tržnici Cobo Calleja.“

„Díky, nechci,“ odpoví Moreno.

Když Moreno uvidí přicházet inspektorku Ramosovou, rychle televizi vypne. Ostatní policisté se tváří, jako kdyby je inspektorka přistihla při něčem nekalém.

„Málem jsi to nestihla, šéfová,“ řekne María Ortegová. „Jimeno a Lucía jsou na cestě z nemocnice, budou tu každou chvíli.“

Indira se rozhlédne po přítomných a vycítí mezi nimi jistou nervozitu.

„Děje se něco?“

„Nic. Co by se mělo dít?“ odpoví Ortegová vyhybavě.

„Marío, ty mi to určitě řekneš. Na co jste se dívali v televizi?“

Všichni kolegové si vymění pohledy, je jim jasné, že musí s pravdou ven.

„Viděla jsi zprávy?“ ozve se Moreno.

„Neměla jsem čas. Proč?“

„Prý se v Číně objevil nějaký virus a je možné, že se dostane do Evropy.“

Indíře se rozbuší srdce. Už něco zaslechla v lékárně, když si byla koupit těhotenský test, ale úplně na to zapomněla.

„Budeme se muset zavřít doma a nevycházet,“ prohlásí Indira.

„Nehroť to, šéfová,“ odpoví její zástupkyně Maríá Ortegová.

„V televizi říkali, že se nemusíme bát. I kdyby se virus dostal do Evropy, bude mít průběh jako obyčejné nachlazení.“

Indira chce odpovědět, že by zprávám neměli věřit, že viry se můžou vymknout kontrole a způsobit celosvětovou pandemií nepředstavitelných rozměrů a že by kolegové měli situaci brát vážně, v tu chvíli však do zasedačky dorazí policistka Lucía Navarrová a za ní přichází policejní důstojník Óscar Jimeno. Lépe řečeno belhá se, protože poté, co ho nájemný vrah zločinecké organizace 'Ndrangheta bodl šídlem do hrudi, strávil několik dní v kómatu.

„Tak jsme tady!“ hlásí Navarrová.

Všichni se shluknou okolo kolegy, šťastní, že je zpátky.

„Vítej zpátky, Óscare,“ řekne Ortegová a opatrně ho políbí na obě tváře. „Už jsme se báli, že tě víckrát neuvidíme.“

„Mě se tak snadno nezbavíte.“

„Ty blázne, jak tě napadlo postavit se sám tomu mafiánovi?“ zeptá se Iván Moreno. „Měl jsi počkat na posily.“

„Raději mlčte, Jimeno, protože jen na to pomyslím, mám sto chutí vám na rok svěřit jenom papírování,“ odpoví Indira. „Vítejte zpátky mezi živými.“

Inspektorka Jimenovi podá ruku a ten ji s povděkem stiskne.

„Už si můžeme dát ty chlebičky, ne?“ zeptá se jeden z policistů a zvedne poklop na tácu.

Všichni kolegové se shluknou okolo stolu, pustí se do občerstvení a přitom se vyptávají Jimena, jak se cítí poté, co zabil člověka, jak moc ho bolí rána v hrudníku (protože vypadá tak hrozivě, že musí bolet opravdu hodně), nebo jestli v kómatu viděl světlo, o němž mluví každý, kdo se ocitl na pokraji smrti.

Zatímco si Jimeno užívá zájem kolegů, Moreno přistoupí k inspektorce Ramosové, která zdrženlivě pozoruje dění v ústraní.

„Ty si nic nedáš?“ zeptá se.

„Ne, díky. Nemám hlad.“

Moreno si ji prohlíží. „Vypadáš nějak jinak.“

„Jak jinak?“

„Nevím. Víc... lidsky.“

Indira se rozesměje.

„Takže obvykle vypadám jako mimozemšťan, jo?“

„Trochu.“

„Iváne...“

Moreno se podívá Indíře do očí a skutečně: před ním stojí úplně jiná žena než ta, jíž nedávno oplatil záchranu života a včas zneškodnil vraha, který na ni z bezprostřední blízkosti mířil pistolí.

„Nechceš dneska přijít na večeři?“

„Nemusíš mě zvát, Indiro. Jsme si kvit.“

„Nezvu tě proto, že jsi mi zachránil život. Prostě chci být s tebou, nic víc. Takže v půl desáté?“

„Domluveno.“

4.

NEŽ SE INDIRA ROZHODNE pro obyčejné džíny a halenku ze Zary, vyzkouší si několik modelů: dlouhé šaty se jí zdají příliš elegantní na večeri doma, lněné šaty jsou vhodné spíš na běžné nošení a v kalhotovém kostýmu, který nosí na pracovní večere, působí odměřeněji, než ve skutečnosti je. Všechno oblečení leží pohozené na posteli, což je u Indiry velmi neobvyklý jev. Než ho inspektorka stačí uklidit, někdo zezdola zazvoní.

„Už je tady!“

Indira bosa přeběhne chodbu a zapne kameru domovního telefonu. Na obrazovce spatří svého zástupce Morena a usměje se. Neví, čím to je, ale dnes se jí zdá přitažlivější než kdy jindy.

„Ahoj, Iváne. Pojď nahoru a otevři zatím víno. Hned budu u tebe. Chovej se jako doma.“

Stiskne tlačítko, pustí Ivána do domu a dveře bytu nechá pootevřené. Zkontroluje, že stůl je dokonale nachystaný, a vrátí se do ložnice. Slyší, že Iván vešel do bytu. Obuje se, složí pohozené oblečení a uklidí ho zpět do skříně. Když přijde do obývacího pokoje, Iván stojí uprostřed místnosti, zády k ní. Inspektorka si všimne netknuté láhve na stole, i otvírák leží na stejném místě.

„Promiň, že jsi musel čekat. Proč jsi neotevřel víno?“

Když se Moreno otočí a Indira spatří jeho výraz, dojde jí, že se stalo něco vážného.

„Co se děje?“ zeptá se opatrně.

„Je po smrti.“

„Kdo?“

„Dani,“ odpoví Moreno a jeho hlas je plný zášti. „Jeden skvělejší policajt, kterému jsi kvůli své debilní poctivosti zničila život. Je po něm.“

„Já... mrzí mě to, Iváne,“ řekne Indira.

„Mě to mrzí víc. A nejvíc mě mrzí, že jsem zapomněl, že ses tenkrát chovala jako svině, a můj nejlepší kámoš kvůli tobě skončil v pytli na odpadky. Tohle ti nikdy neodpustím.“

Moreno zamíří ke dveřím.

„Počkej!“ pokusí se ho zadržet Indira. „Musíme si promluvit.“

„Není o čem,“ odpoví nenávistně Moreno. „Už tě nikdy v životě nechci vidět.“

Na rozloučenou za sebou práskne dveřmi. Indira se zničeně posadí. Má pocit, že podruhé během uplynulých pěti let spadla do jámy, z níž nebude lehké se vyškrábat.

„Pojďte se mnou. Pan doktor se vám hned bude věnovat.“

Indira sestřičku následuje dlouhou chodbou kliniky až do světlé a vkusně zařízené ordinace. Na nejsmutnějším místě, v němž se kdy ocitla, na ni tato místnost působí jako oáza. Asi po deseti minutách přichází doktor Carmona, muž středního věku, který vypadá, jako by se ještě před chvilkou potápěl v Karibiku.

„Dobrý den, inspektorko Ramosová. To je ale milé překvapení.“

„Když jsem zatkla vraha vašeho bratra,“ vyhrkne Indira místo pozdravu, „řekl jste mi, že jestli někdy budu potřebovat pomoc, můžu se na vás obrátit. Vzpomínáte si?“

„Samozřejmě. Co pro vás můžu udělat?“

„Chtěla bych jít na potrat. Bez diskuze.“

„Podle zákona vás musím informovat o vašich právech, podmínkách mateřské a rodičovské dovolené a dalších sociálních dávkách. Poté si vezmete tři dny na rozmyšlenou a pak...“

„Pokud jsem se obrátila na vás, tak proto, že nestojím o formalitách ani se nechci rozmyšlet.“

„To není tak jednoduché, paní inspektorko.“

„Mně naopak přijde, že ano. Pomůžete mi, nebo mám zajít jinde?“

Doktor chvíli přemýšlí a pak svolí.

„Jste si jistá, že chcete těhotenství přerušit?“

„Naprosto. Jak to probíhá?“

„Nejdříve vám provedu vyšetření k vyloučení kontraindikace, a pokud budou výsledky v pořádku, podám vám první tabletu mifepristonu, což je lék blokující účinek přirozeného hormonu progesteronu. Po čtyřiceti osmi hodinách se dostavíte na kontrolu a podám vám druhou tabletu, po které již dojde k definitivnímu vypuzení plodu.“

„Jsem připravená.“

Lékař provede Indíře potřebná vyšetření a několik hodin nato jí podává první tabletu a skleničku vody.

„Teď je vše ve vašich rukách, paní inspektorko. Nechám vás o samotě.“

Doktor Carmona opustí ordinaci a inspektorka Ramosová se zadívá na tabletu. Moc ráda by založila rodinu s mužem, do něhož se po tak dlouhé době, kdy byla single, zamilovala, jenže všechny plány vzaly za své. Už zase. Indira zoufale hledá sebe-menší důvod, proč si potratovou pilulku nevzít, bohužel však žádný nenachází.

O TŘI ROKY POZDĚJI

prosinec 2022

5.

JORGE SIERRA VÍ, ŽE se probudil do deštivého rána, protože sotva otevře oči, ucítí bodavou bolest v noze. Jízva protínající celé stehno mu připomíná, že jeho život nebyl vždy takový jako teď, že kdysi měl i jiné jméno – v době, kdy by vsadil boty, že se nedožije pětapadesáti let.

A vida, stále je tady.

Dveře ložnice se rozletí a vejde Claudia, ustrojená do dresu svého basketbalového družstva. Přestože mluvou a uvažováním teprve stojí na prahu puberty, její tělo má již zcela ženské tvary.

„Tati, vstávej! Přijedeme pozdě!“

„V kolik začíná zápas?“

„V jedenáct, ale musím být na místě hodinu předem, abych se rozehrála, a taky nezapomeň, že jedeme na druhý konec Madridu.“

„Nejlepší bude, když vyrazíš po svých. Hezky se proběhneš a už se nebudeš muset rozehrávat.“

Claudia dotčeně pohlédne na otce. Jakmile si ale všimne, že se mu zvedají koutky úst, pochopí, že si dělal legraci. Claudia si ulehčeně oddychne.

„Fakt vtipný.“

„Mně to vtipné přijde...“

Jorge se pobaveně usměje a stáhne dceru k sobě. Povyk přiláká Toniho. Vběhne do ložnice a se smíchem na oba skočí. Tonimu je osm, ale na rozdíl od sestry vypadá mladší, zhruba na šest let.

„Ty zvíře,“ směje se Jorge a snaží se od sebe syna odtrhnout.

„Půjdeme dneska na zápas Realu Madrid, tati?“

„Říkal jsem ti, že hrají mimo Madrid, ve Valencii.“

„Už jsi někdy ve Valencii byl?“

Otázka, na niž by kdokoli jiný jednoduše odpověděl *ano*, nebo *ne*, má pro Jorgeho mnohem hlubší význam. Natolik, že se na chvílku zadívá do prázdna a jeho mysl bloudí ve vzpomínkách.

„Táta jedné spolužačky žije ve Valencii,“ ozve se Claudia, když vidí, že otec nereaguje. „Často za ním jezdí na víkend. Cesta prý netrvá dlouho, necelé dvě hodiny.“

„Pojedeme, tati?“

„Ne.“

„Prosím, prosím,“ žadoní Toni. „Za chvílku jsme tam.“

„Řekl jsem, že ne, krucinál!“

Odpověď je tak příkrá, že Claudia a Toni ihned pochopí, že je konec vtipům. Jorge vstane z postele a jde k oknu vytáhnout žaluzie. Kvůli jizvě na stehně lehce kulhá, ale ví, že až se svaly zahřejí, bolest odezní.

„Dneska je hnusně,“ poznamená zachmuřeně při pohledu z okna. „Zápas se určitě zruší.“

„Hrajeme v kryté hale.“

„Takže tě musím chtě nechtě odvézt, co?“

Dívka se neodvažuje odpovědět a sklopí zrak. Jorge si uvědomí, jak nevlídně s dětmi jednal, a přisedne si k nim na postel.

„Já to tak nemyslel,“ řekne a snaží se potlačit špatnou náladu.

„Mám nějaké problémy v práci.“

„Zas tě vyšplouchli dodavatelé?“ zeptá se Toni.

„Ano. A ke všemu mi ti šmejdi zdražili cement.“

Chlapec fascinovaně pozoruje znetvořenou kůži na otcových rukou. Prozrazuje, že na jejím místě bývala tetování, jichž se však Jorge chtěl z nějakého důvodu zbavit. Musel na jejich odstranění velmi spěchat, neboť si sám spálil kůži všude tam, kde byl inkoust, a na pažích mu zůstaly jizvy, které i po třiceti letech vypadají stejně čerstvě jako první týden.

„Proč sis dal pryč tetování, tati?“ zeptá se Toni a ukazuje na jednu z jizev na předloktí.

„Mámě by se nelíbila,“ odpoví Claudia.

Chlapec na sestru zvědavě pohlédne. „Ty víš, co tam měl za obrázky?“

„To tě nemusí zajímat,“ vyřeší Jorge všetečné dotazy. „Nechte mě chvíli o samotě, ať se můžu obléknout.“

„Pospěš si, tati,“ poprosí otce Claudia.

Jorge přikývne a děti opustí ložnici. Cestou do koupelny se Jorge zastaví před zrcadlem a mlčky se na sebe zadívá. Začal už plešatět a dost přibral, ale stále je přitažlivý muž. Přejede bříšky prstů po jizvě na jedné paži a vzpomene si, že pod znetvořenou kůží dříve býval symbol smrti.

6.

POSLEDNÍ TŘI ROKY NEBYLY pro Ivána Morena jednoduché. Od té doby, co byl zavražděn jeho nejlepší přítel a učitel v jedné osobě, Ivána provází neustálý pocit viny, jehož se už nikdy nezbaví. V době, kdy působila na stanici inspektorka Indira Ramosová, úplně zapomněl na slib, který Danimu dal – pomstít se jí za to, že Daniho udala a zničila mu život –, a zamiloval se do ní. Ocitl se doslova mezi dvěma mlýnskými kameny, uprostřed války, v níž se nemohl přiklonit na žádnou stranu. Když se konečně rozhoupal k tomu, aby kamarádovi pomohl, bylo už pozdě – v drogovém doupěti, kam šel Dani pro fet, ho několik dealerů poznalo, takže zanedlouho skončil v pytli na odpadky.

Morenovi se podařilo dostat viníky do vězení a v duchu přísahal, že z úcty ke kamarádově památce už s Indirou nechce mít nic společného. Odloučení v něm ale jenom prohlubuje pocit prázdnoty. Indira mu šla z cesty a druhý den po Daniho smrti se rozhodla opustit tým. Moreno ví, že jeho zástupkyně María Ortegová udržuje s Indirou kontakt, ale raději se nevyptává. Asi rok po události se rozhodl podstoupit inspektorské zkoušky a nyní šéfuje týmu, který dřív vedla (k jeho nelibosti) právě Indira Ramosová.

Do zasedačky vejde María Ortegová v doprovodu policejního důstojníka Óscara Jimena a policistky Lucíi Navarrové.

Když Jimeno málem zemřel rukou italského mafiána, Navarrová se celou dobu, co byl Óscar v kómatu, nehnula od jeho lůžka. Jimeno si projevy náklonnosti vyložil jako lásku a nechal se unést pocitem vděčnosti, načež mu Lucía jen horko těžko vysvětlila, že se k sobě ani za mák nehodí a že společně strávená noc se nebude opakovat. Jimeno měl sice zlost, ale jejich vztah naštěstí neutrpěl a jsou nadále dobří přátelé.

„Nevím, co ti na to mám říct,“ prohodí Jimeno směrem k Navarrové. „Proč hledáš na seznamce, když můžeš jít do baru a sbalit každého chlapa, na kterého si ukážeš?“

„Protože v baru jim jde jen o jedno. A než se mě chlap pokusí dostat do postele, chci ho trochu lépe poznat.“

„Na internetu, jo? Jediný rozdíl je v tom, že v baru ho vidíš osobně a ne na deset let staré fotce.“

„Ty si naháněj holky, jak chceš, a mě nech na pokoji, ano?“

„Jak myslíš, ale na netu číhá spousta nebezpečí.“

„Mluviš jak páprda, Jimeno,“ ozve se Ortegová. „Není ti ani třicet, a přitom mám pocit, že poslouchám svého dědu.“

„Až skončíte poradenskou rubriku lady Věrnoláskové, posaďte se a dáme se do práce,“ utne diskuzi inspektor Moreno.

Všichni poslechnou; vytušili, že šéf dnes nemá náladu.

„Už přišly výsledky pitvy toho chlápka z parkoviště?“ zeptá se Ortegová.

„Nakonec se ukázalo, že zemřel na infarkt.“

„Jeho manželka má tak zpruzený ksicht, že bych se vsadil, že ho má na svědomí ona,“ ozve se Jimeno.

„Buzerovala ho tak dlouho, dokud mu nevybouchlo srdce, ale za to ji nemůžeme poslat do chládku. Navarrová případ uzavře.“

„Jasně, šéfe,“ přikývne smířeně Lucía.

Ortegová přejde k dalšímu bodu. „Nějaká stopa v případě vraždy toho starého pána v ulici López de Hoyos?“

„Zabil ho vnuk,“ odpoví Moreno.

„On se přiznal?“ podiví se Jimeno.

„Není potřeba. Soused se vrátil z dovolené a vypověděl, že v den činu viděl toho kluka a jeho kumpány vcházet do domu. Ti zmetkové šli k pánovi nejspíš pro peníze, on jim je nechtěl dát, a tak ho oddělali. Stačí deset minut výslechu a kluk všechno vysype. Když si pro něj šli do školy, prý se rozběhl.“

„Jak snadné je pro partu kamarádů zabít člověka,“ řekne policistka Navarrová.

„Za to můžou videohry a filmy plné násilí, které vedou k dehumanizaci společnosti,“ poznamená Jimeno.

Ortegová se na něj užasle podívá: „Ty jsi fakt případ, Jimeno, mluvíš jak nějaký starouš.“

„Hele, není to jen můj názor,“ ohradí se Jimeno. „Nemusíme chodit daleko, Indira si myslela totéž. Mimochodem, víte, že má dneska narozeniny?“

„A taky vždycky šlápneš do lejna,“ přizvukuje kolegyni Navarrová.

„Proč?“ zeptá se Jimeno nechápavě. „Říkám to proto, že mi její narozeniny připomněl mobil.“

Navarrová do něj pod stolem kopne. Jimeno pochopí a podívá se na šéfa, který nasadí kyselý výraz pokaždé, když někdo zmíní inspektorku Ramosovou. Bohužel se to děje velmi často.

„Pardon, šéfe. Ale nic s tím nenadělám, je to pravda – má narozeniny.“

„Proč mi to sakra říkáte, Jimeno?“ odpoví Moreno. „Ve dvanáct bude porada, probereme otevřené případy. Chci mít na stole všechny aktualizované spisy za poslední rok.“

Inspektor vstane a opustí zasedačku. Zástupkyně Ortegová i policistka Navarrová šlehnou po kolegovi vražedným pohledem.

„Někdy fakt zasloužíš přes hubu,“ prudce vydechne Navarrová.

„To už se tady nesmí nic říct?“ nechápe Jimeno a podívá se na Ortegovou. „Co kdybychom Indiře zavolali a popřáli jí?“

Ortegová vytáhne telefon a vytočí inspektorčino číslo, hovor však spadne do hlasové schránky.

„Má vypnutý mobil.“

„Nedovoláš se jí,“ řekne Navarrová. „Před pár měsíci jsem jí posílala zprávu a doteď si ji nepřečetla.“

7.

INDIRA SEDÍ NA LAVIČCE před kulturním domem v extrémadurském městečku Villafranca de los Barros. Je to obrovská kamenná a cihlová stavba, jíž vévodí jeden vysoký dvacetimetrový komín doplněný čtyřmi nižšími. Do roku 1979 v budově sídlil průmyslový mlýn San Antonio, v současnosti se zde nachází mimo jiné městská knihovna Cascalese Muñoze. Indira se zdráhá jít dovnitř, protože ve vzduchu by mohly stále poletovat částice mouky a ona se obává, že má alergii na lepek (zatím nemá celiakii diagnostikovanou lékařem). Nebýt toho, že dnes slaví teprve třicáté deváté narozeniny, vypadala by jako stará dáma, která nemá nic jiného na práci než sedět a pozorovat, jak život plyne před očima. Od té doby, co je na neschopence kvůli psychickým problémům, dalo by se říct, že je v jakési penzi.

Podívá se na hodinky a hlasitě si vzdychne, čeká tu skoro půl hodiny a je unavená. Když už začíná ztrácet trpělivost, vyjde z budovy její matka Carmen a za ruku drží Albu. Dívka – před dvěma měsíci oslavila druhé narozeniny – na hrudi pevně svírá knihu.

„Už jsem vás chtěla jít hledat, mami.“

„Promiň, Indiro. To víš, s naší Albou je to těžké, nemohla se rozhodnout.“

„Jakou knížku sis nakonec vybrala, broučku?“ sehne se Indira k dceři.

„Prasátko Peppu,“ odpoví dívka.

Vzápětí udělá rádoby nenápadný posunek na babičku a ta s povzdechem vyndá z kabelky další knihu.

„Víme, že nerada slavíš narozeniny, ale Alba si usmyslela, že pro tebe půjčí encyklopedii pistolí.“

„Všechno nejlepší, mami!“ řekne Alba a Indira se na ni usměje.

Její dcera začala plynule mluvit v osmnácti měsících, je to velice chytré děvče, což jí v budoucnu zajisté přinese řadu problémů, Indira je však na ni pyšná. Nechápe, jak ji vůbec mohlo napadnout, že si dítě nenechá, a přeběhne jí mráz po zádech při vzpomínce, že si málem vzala potratovou pilulku.

Jakmile tehdy opustila onu nehostinnou kliniku, šla ke svému psychologovi a opět mu přerušila sezení s pacientem, aby mu oznámila, že se rozhodla odstěhovat k matce do maloměsta a vychovávat dítě tam, k tomu ovšem potřebovala vystavit neschopenku.

„Hodláš to říct otci dítěte?“

„Moreno mě z hloubi duše nenávidí a asi by neměl radost, že bude mít dítě.“

„Má právo to vědět.“

„Jednou mu to řeknu, ale teď chci klid.“

Psycholog vystavil zprávu pro obvodního lékaře a zanedlouho si šla Indira s požadovaným dokumentem v ruce promluvit s komisařem. Nikoho z týmu nepřekvapilo, že jí mánie a obsese znemožnily vykonávat službu, tím spíš, když se proslýchalo, že slavný čínský virus brzy dorazí do Evropy; všechny ovšem udivilo, že rozhodnutí přišlo zrovna v době, kdy se inspektorka zdála být v nejlepší formě.

Indira si sbalila kufry a vydala se za matkou. Přechkala zde celé období karantény a sledovala, jak jí den ode dne roste břicho. Její otec se navzdory opatřením nakazil virem a zanedlouho zemřel. Pro Indiru i její matku to byla obrovská rána, obzvlášť když je personál nepustil do nemocnice a nemohly se rozloučit, avšak v den, kdy se narodila Alba, znovu získaly důvod k radosti.

Indira snášela těhotenství překvapivě dobře a zvykla si i na nové prostředí, především díky skutečnosti, že už nebyla jediná, kdo dodržoval přísná hygienická opatření. Když se však narodila Alba, prvních několik dní byla Indira přesvědčená, že roli matky nezvládne. Ne že by k dceři pocítovala odpor, spíše ji děsila myšlenka, že Albu neochrání před nebezpečími světa, ať už těmi viditelnými okem, nebo mikroskopem.

„Tomu se, holka, říká láska,“ prohlásila její matka. „Taky jsem tě první měsíce až nezdravě chránila... asi proto jsi taková, jaká jsi. Musíš Albě dopřát normální dětství, ano?“

Přestože se Indira nadále chovala výstředně, kvůli čemuž se na ni obyvatelé městečka dívali jako na nějakého exota, se stoickým klidem snášela, že se Alba velice ráda válí po zemi, objímá každého, koho potká na ulici, nebo chroustá krutony či sušenky, které jí nabízejí sousedky. Jen jedinkrát Indiře povolily nervy a dostala panický záchvat – když viděla, jak Alba dává pouličnímu psovi líznout svého pomerančového nanuku.

Pokud jde o Morena, už mnohokrát se mu chystala zavolat a oznámit mu, že má dceru, ale nikdy se nenaskytla vhodná chvíle. Jediný člověk z dřívějšíka, který zná její tajemství, je nyní nejší zástupkyně inspektora Maríá Ortegová. S ostatními členy týmu párkrát mluvila (samozřejmě s výjimkou Albina otce), ale nikdy ji ani nenapadlo říct jim pravý důvod, proč ze dne na den zmizela z jejich života.

„Líbí se ti ta knížka, mami?“

„Moc. Nastav ruce!“

Dívka podá knihu Prasátko Peppa babičce a nastaví matce ruce. Indira hned vyndá z kabelky dezinfekční gel a kápne pár kapek na malinké dlaně. Alba si je s vervou promne – díky tomu, že má za matku Indiru, už si počíná zkušeně. Albina babička znechuceně potřese hlavou.

„Bude mít úplně vysušené ruce.“

„Já si je dezinfikuji několikrát denně a jsem v pohodě.“

„Vždyť je máš popraskané jak dokař!“

„Nezačínej s tím zas, mami.“

„Co je to *dokař*, babi?“ zeptá se Alba.

„Člověk, který nakládá a vykládá lodě.“

„To musí být prima. Až budu velká, chci dělat tohle.“

„Na to zapomeň!“ zhrozí se Indira. „Víš, kolik špíny se přiveze na lodích, Albo? Právě lodí se sem dostal ten koronavirus z Číny, to snad stačí.“

„Nevěř mamince,“ řekne Carmen vnučce, jako by tam Indira nebyla. „Až budeš velká, můžeš dělat, co se ti zachce. Podívej se na maminku. Všichni jsme chtěli, aby byla učitelkou, a ona se stala policejní inspektorkou.“

Už je to tak dávno, že si Indira ani nevzpomíná, proč se vlastně rozhodla přihlásit k inspektorským zkouškám. Možná chtěla vypadnout z města a nastoupit na policejní akademii v Ávile, nebo snad chtěla trestat lidi, kteří nedodržují předpisy, nebo prostě jen měla pocit, že být policistkou je její poslání. Faktem je, že teď, když Alba povyrostla a nepotřebuje její ochranu čtyřicet hodin denně, zjišťuje, že jí práce hodně chybí.

8.

„HRÁLY JSTE MIZERNĚ, CLAUDIO. Takhle nikdy nikoho neporazíte.“ Jorge Sierra pohlédne na dceru, ta však dál upřeně pozoruje stěrače, které zběsile odvádějí vodu z čelního skla.

Toni sedící na zadním sedadle na chvíli odtrhne zrak od herní konzole, aby se své sestry zastal. „V druhém týmu byla dvoumetrová holka, tati.“

„Ale, Toni, měřila sotva metr sedmdesát. To navíc není výmluva. Zápas ještě ani nezačal a už jste ho měly prohraný. Nevím, proč musíte pořád hrát tři na tři, když nedáte ani jeden koš.“

„Na trénincích koše dáváme.“

„To je úplně k ničemu, jak vidíš.“

Jorge věří, že na děti je třeba být přísný, ačkoli se kvůli tomu často hádá s manželkou. On nejlépe ví, že život je tvrdý, že člověk musí být připravený i na zlé situace, které dříve či později nastanou. On sám v Toniho věku už nějakou dobu přežíval na ulici, kradl v obchodech či ovocných sadech, přepadával ženy s nákupem nebo vykrádal auta – zkrátka si živobytí obstarával všelijak. V deseti letech už byl kápem party výrostků, v patnácti trávil více času v pasťáku než doma a od osmnácti let pobýval s přestávkami za mřížemi kvůli trestné činnosti, téměř vždy související s drogami nebo s výbuchy vzteku, které má dnes už téměř pod kontrolou, pouze občas je zažívají někteří zaměstnanci

jeho stavební firmy. Když mu bylo dvacet šest let, jeho jméno zaznělo hned v úvodu všech televizních zpráv ve Španělsku.

Vyzvánění telefonu jej vrátí do mnohem pokojnější přítomnosti. Na monitoru palubní desky se objeví *Volá VALERIA*. Jorge stiskne zelené tlačítko na volantu.

„Ahoj, Valerio.“

„Ahoj, miláčku. Už skončil zápas?“ zeptá se Valeria silným argentinským přízvukem.

„Právě jedeme domů.“

„Jak to naši holčičce šlo? Vyhrály jste, Claudio?“

„Ne, mami. Prohrály.“

„Dvacet nula,“ poznamená Jorge.

„Nevadí, třeba vyhraje přístě... Jorge, vrátila jsem se teprve před chvílkou a nestihla jsem koupit pečivo. Můžete se pro něj někde zastavit?“

„Je hrozný slejvák, Valerio.“

„Po cestě máte benzínku. Kup dvě bagety a něco jako dezert.“

Toni opět na vteřinu vzhledne od konzole. „Můžeme koupit čokoládovou zmrzlinu, mami?“

„Samozřejmě, zlato. Tak pa, za chvílku se uvidíme.“

Valeria zavěsí. Jorge zavrčí a odbočí na čerpací stanici. Zastřešené jsou jen čerpací stojany, takže musí zaparkovat pod provazy deště.

„Krucinál, budu úplně promočený.“

„Mám jít já?“ zeptá se Claudia.

„Musím zaplatit kartou,“ zavrčí Jorge hlavou. „Hned jsem zpátky.“

Jorge vyleze z auta a utíká do obchodu benzínky. Prodavač, čtyřicátník se znuděným výrazem, ho sjede pohledem, když si oklepe bundu a pocáká podlahu.

„Máte natankováno?“

„Jdu si jen pro dvě bagety a tohle.“ Jorge otevře mrazák vedle pultu a vyndá vaničku čokoládové zmrzliny.

„Sedm eur třicet centů. Chcete tašku?“

„Ano, prosím.“

Jorge zaplatí kartou a běží zpátky k autu. Než do něj nasedne, je úplně promočený, jak se předem obával.

Jen chvílku poté, co Jorge Sierra s dětmi opustí čerpací stanici, před obchodem prudce zabrzdí kradené BMW X5. Vyskočí z něj dva mladíci kolem dvaceti let v kukle a čepici, pistoli v ruce.

„Naval prachy, dělej!“ zakřičí jeden a míří zbraní na prodavače.

„Lidi platí kartou,“ odpoví prodavač a zvedá ruce nad hlavu.

„Být vámi, šel bych na tržiště nebo tak.“

„Děláš si srandu?“

Druhý mladík obejde pult a udeří prodavače pažbou pistole. Ten okamžitě začne krváčet z rány na obočí.

„Otevři tu zasranou kasu!“

„Klid, hned to bude.“

Prodavač otevře pokladnu a mladíka popadne vztek, když vidí, že jsou v ní jen mince a bankovky nízké hodnoty.

„To má bejt co? Kde jsou, do prdele, prachy?“

„Víc nemám. Už jsem říkal, že dneska lidi platí kartou i chleba.“

Lupič položí pistoli na pult a hledá něco cenného, co by vyvážilo riziko, které s kumpánem podstupují, a prodavač v tu chvíli udělá největší chybu svého života. Jakmile sáhne po pistoli, druhý zloděj zmáčkne spoušť. Na prodavačově tváři se objeví malý otvor a vzápětí se skácí k zemi.

„Padáme odsud!“

Oba lupiči popadnou své zbraně, seberou to málo, co je v pokladně, i nějaké zboží, které se namane cestou ke dveřím, a zmizí stejně rychle, jako přišli.

9.

POLICISTÉ Z KRIMINÁLKY OBEHNALI ČERPACÍ stanicí páskou ve snaze neporušit stopy na místě činu, avšak kvůli silnému dešti každý, kdo vejde do prodejny, prostor nevyhnutelně znečistí – natolik, že někoho napadlo položit na zem kusy lepenky, aby nevznikaly další louže. Do obchodu vejde inspektor Moreno v doprovodu policejního důstojníka Jimena a policistky Navarové. Ta se našťavaně rozhlédne kolem.

„Co to bylo za břídičky? Kdyby to viděla inspektorka Ramosová, trefilo by ji.“

Moreno se na ni koutkem oka podívá a nedokáže skrýt, jak moc mu vadí, že je každých pět minut řeč o inspektorce. Přistoupí k nim jeden policista z kriminálky.

„Pane inspektore, převezmete případ?“

„Právě jsme dostali oznámení,“ odpoví Moreno. „Kde je tělo?“

„Za pultem. Snažte se chodit jen po lepence. Podívejte, jak je všude nacákáno.“

„Kdo toho prodavače našel?“ zeptá se Jimeno.

„Jedna paní, která přijela natankovat. Teď je v péči intervenanta.“

„Vyslechněte ji, Lucío,“ řekne Moreno Navarové a znovu se otočí na policistu z kriminálky. „Už někdo projel záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Ano. Hledáme stopy na místech, kudy prošli.“

„Jimeno, stáhněte záznamy, podíváme se na ně,“ řekne Moreno Óscarovi.

Jimeno následuje policistu z kriminálky do malé místnosti vedle toalet. Inspektor Moreno nahlédne přes pult, kde soudní lékař ohledává prodavačovo bezvládné tělo. Oběť leží na zádech a v obličeji je dobře vidět průstřel; zvláštní však je, že muž skoro nekrvácel, na tváři má jen tenký pramínek krve, ztrácející se v oblečení.

„Co tu máme?“

„Pěknou sviňárnu, to tu máme,“ odpoví lékař. „Nejdřív dostal ránu, pak na něj vystřelili. Byl na místě mrtvý.“

„Víme z jaké pistole?“

„Projektil zůstal zaklíněný ve spodině lebeční, zjistíme to, až ho při pitvě vyndáme. Podle velikosti průstřelu ale odhaduji, že šlo o devítkovou ráži.“

Moreno důkladně ohledá prodejnu. Několik policistů z kriminálky se snaží získat stopy, které po sobě lupiči zanechali. Jeden z kriminalistů právě sype černý prášek na skleněné víko mrazáku se zmrzlinami a následně prášek stírá štětečkem ze skelných vláken.

„Jak to vypadá s otisky?“

„Je jich tu fůra,“ odpoví kriminalista. „Bohužel bude většina od zákazníků.“

„Sejměte všechny, pak je protřídíme.“

„Bude to trvat hrozně dlouho.“

„Nevadí. Víme, kolik si odnesli?“

„Určitě moc ne,“ odpoví další policista. „Dneska všichni platí kartou, v kase nebývá víc než dvě stě eur v hotovosti.“

„Sakra.“

Inspektor Moreno vykoukne ze dveří a vedle sanitky uvidí stát policistku Navarrovou, jak právě utěšuje viditelně otřesenou paní. Navarrová ještě prohodí pár slov s posádkou záchranky a s několika uniformovanými policisty, pak ženu nechá v jejich péči a jde za šéfem.

„Prý nic neviděla. Natankovala, a když šla zaplatit, našla prodavače mrtvého. Je dost rozrušená.“

„Může být ráda, že nepřišla o chvilku dřív, protože ti hajzlové by ji odpráskli taky.“

Přichází Jimeno a drží v ruce tablet.

„Už jsem stáhl ty záznamy.“

„Je na nich něco vidět?“

„Všechno.“

Obrazovka je rozdělená na čtyři okna: v jednom je vidět prodejna, v druhém pokladna, ve třetím čerpací stojany a poslední zabírá celou benzínovou pumpu. V okně s pokladnou se objeví asi padesátiletý muž platící dvě bagety a vaničku čokoládové zmrzliny.

„To je poslední zákazník,“ ukáže na něj Jimeno. „Hned jak odjede, přijdou ti dva.“

Muž na záznamu opouští prodejnu, běží ke svému luxusnímu černému autu, aby co nejméně zmokl, a vyjíždí z areálu. Chvilku nato dorazí zloději a vzápětí se rozpoutá násilí. Jeden z lupičů udeří prodavače pažbou pistole a následně položí zbraň na pult. Když po ní prodavač sáhne, druhý člověk na něj z bezprostřední blízkosti vystřelí.

„Co ho to napadlo, proboha?“ zeptá se Moreno. „Měl je nechat, ať si odnesou, co chtějí.“

„Asi vycítil příležitost a rozhodl se ji využít,“ odpoví policistka Navarrová.

„A zaplatil životem. Kdyby zůstal v klidu, teď by mu akorát sešívali obočí a mohl jít domů.“ Moreno se zadívá se na zloděje, kteří na záznamu zrovna opouštějí benzínku. „Není jim vidět do obličeje, mají čepice a ty blbé kukly.“

„Všimněte si jejich rukou. Ti kreténi nemají rukavice.“

Inspektor Moreno se znovu otočí na kriminalistu, jenž nanáší prášek a stírá ho štětečkem, tentokrát na prodejním pultě.

„Pospěšte si, prosím vás.“

„Nebojte se, jakmile budeme mít výsledky, pošleme vám je. Je tu spousta otisků, které se překrývají, a bude nám trvat pár dní, než je všechny zpracujeme a nahrajeme do databáze,“ odpoví kriminalista.

10.

MATEŘSKÁ ŠKOLA, DO NÍŽ chodí Alba, se nachází na okraji města, v nízké budově s fasádou pomalovanou barevnými balonky a se zahradou s houpačkami a skluzavkami. Indira dlouho váhala, než se rozhodla dceru do školky přihlásit (na každém rohu viděla smrtelné nebezpečí), ale musí Albu nechat družit se s ostatními dětmi, jak jí často opakuje matka. Kdyby záleželo na ní, čekala by na lavičce před školkou a dceru vyzvedávala hned po obědě – jako když Forrest Gump každý den čekal na svého syna na zastávce autobusu –, místo toho se však raději snaží rozptýlit činnostmi, aby se cítila jakž takž normálně.

Indira zajde na trh koupit nějaké věci podle matčina seznamu, vyzvedne oblečení z opravy oděvů a asi po jedenácté jde na městský úřad zažádat o navrácení daně z nemovitosti, kterou letos omylem uhradila dvakrát. Je si jistá, že úředník, s nímž týden co týden jedná, dosud nevyhověl její žádosti záměrně. Pokaždé, když se Indira objeví, vykládá jí, že je už dva roky rozvedený, a protože ví, že ona je také nezadaná, navrhuje, že by si mohli někdy zajít na skleničku. Přestože Indira vytrvale opakuje, že nemá zájem, muž je neodbytný. Jsou dny, kdy má sto chutí podat na něj trestní oznámení za stalking, ale nakonec to neudělá – úředník se jí jeví jako hodný chlap a Indiru v hloubi

duše těší, že je žádaná. K jeho smůle se však vůbec nepodobá Ivánu Morenovi.

Když se Indira vrátí domů, v kuchyni za stolem sedí její matka a zástupkyně inspektora María Ortegová.

„Marío, co ty tady?“ zeptá se překvapeně Indira.

„Kdybys občas zvedla telefon, nemusela bych se táhnout čtyři sta kilometrů, abych ti popřála k narozeninám.“

„Jsi tu šťastná?“ zeptá se María, jakmile Indirina matka odejde, aby si mohly důvěrně popovídat.

„Mám vedle sebe dva lidi, které miluji nejvíc na světě.“

„Tyhle typicky vyhýbavé odpovědi tě u výsledku vždycky vytáčely do běla.“

„Myslím si, že tohle prostředí je na výchovu dítěte fajn, alespoň dokud Albě nebude patnáct a nebude odsud chtít zmizet.“

„Jako ty.“

„Jako já,“ přikývne Indira. „Co je nového na stanici?“

„Vše při starém. Jimeno a Lucía se v jednom kuse hádají a Moreno je každým dnem protivnější.“

„A proč?“

„Pořád se nevzpamatoval z kamarádovy vraždy a z tvého odchodu.“ Ortegová se podívá na ledničku, na jejíchž dveřích jsou připevněné dětské kresby a fotka Alby, jak si hraje na sněhu. „Je mu v něčem podobná?“

„Často mi pěkně brnká na nervy, jestli se ptáš na tohle.“

„Moreno se zblázní, až se to dozví.“

„Bude mít radost, že mu představím slušně vychovanou holčičku a nebudu po něm chtít nic na oplátku.“

„Možná ano, možná ne.“

Indira ví, že to není tak jednoduché, jak sama tvrdí, a že Moreno jí může dělat velké problémy. Nechce ani pomyslet na možnost, že si Iván umíní, že se chopí otcovské role a bude si Albu brát každých čtrnáct dní k sobě. V duchu se uklidňuje, že až Morena přejde počáteční zlost kvůli tomu, že mu dceru zatajila, bude si dál žít svým životem a nechá je na pokoji. Co jí ovšem nahání větší strach než mikrobi a bakterie, je varianta, že se Iván postaví mezi ni a dceru jen proto, aby Indiře ublížil. Vlasy jí vstávají hrůzou při pomýšlení, že chvíle pravdy se nevyhnutelně blíží, takže raději změni téma.

„Máte hodně otevřených případů?“

„Dost na to, aby ses vrátila a pomohla nám je uzavřít. Lidem po pandemii přeskočilo a na nás se valí jeden případ za druhým.“

Indira a zástupkyně inspektora Ortegová jdou pěšky vyzvednout Albu ze školky. Po cestě je minou dvě dámy, nevraživě se na Indiru podívají a se špitáním zmizí v uličkách města.

„Co to mělo znamenat?“ zeptá se Ortegová.

„Jsou našťvané, protože vloni jsem jim řekla, že jehněčí kotlíkový guláš, který připravovaly na městské slavnosti, nesplňuje požadavky na zdravotní nezávadnost.“

„Koukám, že navazování přátelství je pořád tvojí specialitou.“

„Vůbec jsme se z pandemie nepoučili, Marío. Doufala jsem, že lidi začnou brát hygienu vážně, ale tady si půjčují i přístroje, jako by se nechumelilo.“

„To je středomořská mentalita.“

„Jsme v Extremaduře, moře je odsud přes pět set kilometrů.“

Ortegová se snaží potlačit smích, když vidí, jak Indira vysune bradu při pohledu na Albu, vycházející ze školky od hlavy až k patě umazanou od zelené barvy.

„Cos prováděla, Albo?“

„Trochu jsem se ušpinila,“ odpoví holčička a zvědavě se podívá na Ortegovou. „Kdo to je?“

„Moje kamarádka María.“

„Taky jsi policajtká?“ zeptá se Alba Maríi.

„Taky. Dlouho jsem pracovala s tvou maminkou v Madridu.“ María se k Albě sehne. „Dáš mi pusinku?“

Holčička s úsměvem přikývne a dá Maríi pusku. Indira by byla radši, kdyby obě nejdříve použily dezinfekci, místo toho se ale jen usměje.

„María sem jela velkou dálku,“ řekne Indira. „Takže půjdeme pro babičku a ve čtyřech oslavíme moje narozeniny.“

Alba nadšeně zatleská.

„Dáme si *perunillas*, mami?“

„Co to je?“ zeptá se Ortegová.

„Takové hrozně kalorické sušenky,“ odpoví Indira. „Už při jídle cítíš, jak tloustneš.“

Všechny čtyři si dají občerstvení v kavárně na náměstí a pak jdou na procházku ke kostelu Nuestra Señora del Valle. Alba si přeje po večeri péct kaštiny, jdou je tedy s babičkou koupit.

„Naši mi pořád připomínají, že jsem se rozmluvila až ve třech letech, zatímco tvou dceru jsou čerstvě dva roky a nezavře se jí pusa,“ řekne María. „Budeš ji muset vzít někam, kde může rozvíjet svůj potenciál, ne?“

„Tady je nám dobře.“

„No tak, Indiro. Víš stejně dobře jako já, že tvým úkolem je chytat vrahy v Madridu, ne žít v poklidu na maloměstě. Kdy ti končí neschopenka?“

„Příští týden. Jestli nenastoupím do práce, zanikne mi služební poměr.“

„A co budeš dělat?“

Indira už několik dní nezamhouřila oka, bez přestání si klade tutéž otázku. Na jednu stranu by se moc ráda vrátila ke svému dřívějšímu životu a dělala to, co jí jde ze všeho nejlépe, na druhou stranu musí myslet na Albu a na matku. Kdyby si teď dceru odvezla, Carmen by to velmi těžce nesla. Navíc by nemohla skloubit pracovní záпřah s rolí matky. Když pronásledujete vrahy, prostě to nejde. Indiru napadlo, že navrhne Carmen, aby se do Madridu přestěhovala s nimi, ale není si jistá, zda by souhlasila. A pak je tu ještě Moreno. Jakmile se s ním znovu setká, bude mu muset prozradit své tajemství a toho se nejvíce obává.

Pravdou však je, že už dlouho má chuť vrátit se ke svému dřívějšímu životu. A čas na rozhodnutí se krátí.

11.

VEDOUCÍ ODDĚLENÍ DAKTYLOSKOPIE SDĚLÍ Morenovi, že znalec v laboratoři už několik dní zpracovává otisky zajištěné v prodejně čerpací stanice. Povrchu, na nějž sáhl jeden z lupičů, se dotklo dalších devět osob a jejich latentní otisky se překrývají, tudíž je velmi obtížné je zviditelnit. Ve chvíli, kdy znalec usoudí, že jsou dostatečně zřetelné, naskenuje je a následně porovná s otisky v policejní databázi.

„Až budete mít výsledky, pošlete mi je, Ramirez,“ nakoukne do dveří zástupce inspektora kriminálky. „Kolegové z vražd každý den otravují.“

„Dělám, co můžu, šéfe.“

Přestože se znalec daktyloskopie Ramirez snaží celý proces urychlit, bude mu ještě nějakou dobu trvat, než otisky identifikuje. Téměř nikdy, a tím méně u otisků, jejichž zviditelnění je takto obtížné, nedojde k úplné shodě.

Ramirez otisky jeden po druhém zpracovává a nahrává do počítačové databáze. Jak tušil, první tři vzorky nevykážou žádnou shodu, takže zcela jistě patří osobám bez trestní minulosti. Čtvrtý vzorek vykáže šedesátiprocentní shodu, avšak je nepravděpodobné, že by jedním z lupičů byl jakýsi Federico Hernández, neboť podle policejní databáze se jedná o staršího muže, zatčeného před třemi lety za napadení policisty během koronavirové karantény.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vrah bez oběti.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.